

Arrest

**nr. 180 652 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2015 tot weigering van de afgifte van visa 'type D (gezinshereniging)'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De echtgenoot van eerste verzoekster werd op 15 september 2010 in België als vluchteling erkend en werd op 20 december 2010 in het bezit gesteld van een B-kaart.

1.2. Verzoeksters dienden op 10 december 2013 een aanvraag in voor een visum 'type D (gezinshereniging)' bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije).

1.3. Op 3 juni 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot weigering van de afgifte van visa 'type D (gezinshereniging)'. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde deze beslissingen in zijn arrest van 7 januari 2015 (RvV 7 januari 2015, nr. 135 900).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 27 april 2015 nieuwe beslissingen tot weigering van de afgifte van visa 'type D (gezinshereniging)'. Verzoeksters werden hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Deze beslissing annuleert en vervangt de voorgaande:

- gelet op het arrest van de RW tot vernietiging van de voorgaande beslissing

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht gegaan op 22/09/2011.

Overwegende dat op 10/12/2014 visumaanvragen gezinshereniging werden ingediend op naam van A.(...) S.(...)a, geboren op 01/01/1961 en haar dochter A.(...) G.(...), geboren op 06/04/1996, beiden van Turkse nationaliteit, om respectievelijk hun echtgenoot en vader A.(...) S.(...), geboren op 05/05/1961, erkend vluchteling van Koerdische origine in België te vervoegen.

De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De visumaanvragen van betrokkenen werden door onze diensten geweigerd op 03/06/2014 met omwille van het feit dat uit de voorgelegde loonfiches bleek t dat de heer A.(...), echtgenoot en stiefvader van de visumaanvragers, tewerkgesteld was bij het OCMW Koksijde sinds 16/06/2013 en dit als werkervaringsklant in het kader van art 60§7 van de OCMW-wet. Echter, in dergelijk geval mag de duur van de tewerkstelling niet langer zijn dan de duur noodzakelijk voor de tewerkgestelde persoon om volledig te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Dit houdt in dat deze tewerkstelling dan ook tijdelijk is om vervolgens te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in art 10§5 van de wet van 15/12/1980.

Bij arrest nr. 135 900 van 7 januari 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 3 juni 2014 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Om deze reden diende een nieuwe beslissing te worden genomen, na de actuele toestand van het dossiers volledig te hebben onderzocht gezien DVZ rekening moet houden met alle elementen in het dossier.

Uit de gegevensbank Dolsis blijkt nu dat contract van de heer A.(...) ten einde liep op 20/03/2015.

We kunnen hieruit afleiden dat de heer A.(...), naar alle waarschijnlijkheid, momenteel een werkloosheidsuitkering ontvangt gezien de heer A.(...) werkzaam was als werkervaringsklant en deze tewerkstelling tijdelijk is om vervolgens te kunnen genieten van sociale uitkeringen.

Echter werden geen bijkomende bewijzen voorgelegd omtrent deze uitkering en de actuele bestaansmiddelen van mijnheer;

Een werkloosheidsuitkering kan daarenboven enkel in aanmerking worden genomen wanneer er bewijzen worden voorgelegd dat betrokkene actief werk zoekt, wat in dit geval dus niet aangetoond wordt.

Gelet op deze elementen dient dan ook besloten te worden dat de man niet over de nodige voldoende stabiele en regelmatige inkomsten beschikt zoals gesteld in art 10§5 van de wet van 15/12/1980.

Daarenboven adviseert het Parket van de Procureur des Konings te Brugge om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het huwelijk tussen A.(...) S.(...) en A.(...) S.(...)a gezien zij niet in de mogelijkheid waren om een onderzoek te voeren. Bij een volgende visumaanvraag dient dan ook een interview met mevrouw te worden afgenomen.

Gelet op bovenstaande is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet en worden de visumaanvragen geweigerd.

(...)

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1,4° van de wet van 15/12/1980

(...)"

En:

"Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Deze beslissing annuleert en vervangt de voorgaande:

- gelet op het arrest van de RVV tot vernietiging van de voorgaande beslissing

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht gegaan op 22/09/2011.

Overwegende dat op 10/12/2014 visumaanvragen gezinshereniging werden ingediend op naam van A. S., geboren op 01/01/1961 en haar dochter A. G., geboren op 06/04/1996, beiden van Turkse nationaliteit, om respectievelijk hun echtgenoot en vader A. S., geboren op 05/05/1961, erkend vluchteling van Koerdische origine in België te vervoegen.

De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De visumaanvragen van betrokkenen werden door onze diensten geweigerd op 03/06/2014 met omwille van het feit dat uit de voorgelegde loonfiches bleek t dat de heer A., echtgenoot en stiefvader van de visumaanvragers, tewerkgesteld was bij het OCMW Koksijde sinds 16/06/2013 en dit als werkervaringsklant in het kader van art 60§7 van de OCMW-wet. Echter, in dergelijk geval mag de duur van de tewerkstelling niet langer zijn dan de duur noodzakelijk voor de tewerkgestelde persoon om volledig te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Dit houdt in dat deze tewerkstelling dan ook tijdelijk is om vervolgens te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in art 10§5 van de wet van 15/12/1980.

Bij arrest nr. 135 900 van 7 januari 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 3 juni 2014 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Om deze reden diende een nieuwe beslissing te worden genomen, na de actuele toestand van het dossiers volledig te hebben onderzocht gezien DVZ rekening moet houden met alle elementen in het dossier.

Uit de gegevensbank Dolsis blijkt nu dat contract van de heer A. ten einde liep op 20/03/2015.

We kunnen hieruit afleiden dat de heer A., naar alle waarschijnlijkheid, momenteel een werkloosheidsuitkering ontvangt gezien de heer A. werkzaam was als werkervaringsklant en deze tewerkstelling tijdelijk is om vervolgens te kunnen genieten van sociale uitkeringen.

Echter werden geen bijkomende bewijzen voorgelegd omtrent deze uitkering en de actuele bestaansmiddelen van mijnheer;

Een werkloosheidsuitkering kan daarenboven enkel in aanmerking worden genomen wanneer er bewijzen worden voorgelegd dat betrokkene actief werk zoekt, wat in dit geval dus niet aangetoond wordt.

Gelet op deze elementen dient dan ook besloten te worden dat de man niet over de nodige voldoende stabiele en regelmatige inkomsten beschikt zoals gesteld in art 10§5 van de wet van 15/12/1980.

Daarenboven adviseert het Parket van de Procureur des Konings te Brugge om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het huwelijk tussen A. S. en A. S. gezien zij niet in de mogelijkheid waren om een onderzoek te voeren. Bij een volgende visumaanvraag dient dan ook een interview met mevrouw te worden afgenomen.

Gelet op bovenstaande is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet en worden de visumaanvragen geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie, getekend: E. B., Attaché

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1,4° van de wet van 15/12/1980"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10, §5, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeksters stellen in hun eerste middel het volgende:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

*a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden**

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs ertoe heeft uitgesproken tot een dergelijke keuze 's gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur gegeven motieven en het d'sp's/tief volkomen ontbreekt (R.v.St O Van september 19"; RvV- arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr.' 2 4 fn fine) ^ 2°9' ^ 2'3' ^ R'V'V' nr' 285" Va" 11 juni 2009' punt

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een Z°WUA '9@ WIJze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St arrest "o Van 14 februari 2006: R v St arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v V arrest " •735.Van2)5 "Mei 2010)" Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in rP^/acrn' ^ °Verh6id bij h6t nemen van de beslissing moet steunen op ALLE d°SSier 6,1 °P ALLE daann V6rVatte dienstige stukken

24) Van 25 mei 201 °: R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen en van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan at het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een

rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.), De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2 4 in fine).

Zoals hieronder blijkt zijn de beslissingen kennelijk onredelijk genomen.

Verwerende partij is vooreerst de mening toegedaan dat de te vervoegen vreemdeling niet hi5hi£f iT@ ^ °Ver Stabiele' re9e|matige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in art. 10, § 5 Vw.

„teWerMtellil]9 JVAN DE HEER A. bij het OCMW is ten einde en ontvangt hij thans werkloosheidsvergoedingen. y J

Dhr. A. zou ook niet bewijzen nat hij actief werk zou zoeken.

Mhe'. •?rrest °701-2015 Heeft de RW reeds gemotiveerd dat IT!dsv?r9°edln9e" "let a P"°" kunnen worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. (STUK 3)

Verwerende party heeft blijkbaar het arrest niet goed gelezen en legt zij het arrest n3w Z'? neer' omdat z,i er b'Üft vanuit gaan dat werkloosheidsvergoedingen uberhaupt onvoldoende zijn voor gezinshereniging!

Dhr. A. zou geen bewijzen hebben voorgelegd dat hij actief werk zou zoeken.

Verwerende partij heeft echter nooit bewijzen hiervan van hem gevraagd, hetgeen een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na de vernietiging van de vorige beslissing door de RW heeft verwerende partij niets gevraagd aan verzoeksters of aan dhr. A.(...).

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé/leven, zijn gezinsleven, zijn nuiis.

Verwerende partij heeft dus geen behoefteanalyse gedaan zoals vereist door de wet minstens heeft ZIJ geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Verwerende partij motiveert verder ook in de bestreden beslissingen dat het parket van Brugge geadviseerd heeft om geen rechtgevolgen te verlenen aan het huwelijk.

Dit advies, die niet bekend is aan verzoeksters, is niet bindend en verwerende partij vermeldt in de beslissing niet expliciet of zij al dan niet het huwelijk aanvaard.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat verwerende partij de erkenning van het huwelijk niet neen geweigerd.

Het huwelijk is wel aanvaard door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Mevr. S. en dhr. S. zijn al jaren getrouwd en hebben ze meerdere kinderen, zodat het de vraag is waarom er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk? Mevr. S. werd ook nooit verhoord door de ambassade, zodat het ter sprake brengen van een eventueel onderzoek niet ernstig De al dan niet erkenning van het huwelijk heeft sowieso geen invloed op 2de verzoekster die het kind is van de heer A.

De inkomensvereisten die de wet stelt gelden eveneens niet wanneer de aanvraag wordt gedaan voor minderjarige kinderen.

Tweede verzoekster was ten tijde van de aanvraag minderjarig, zodat haar vader geen regelmatige en stabiele inkomsten moest aantonen om zich te herenigen met zijn dochter.

Tot slot stelt zich de vraag of verwerende partij überhaupt bestaansmiddelenvereisten kan stellen voor een erkend vluchteling.

De heer A. S. is erkend vluchteling en dienen er soepele regels voor hem toegepast te worden.

Het middel is gegrond."

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet als “*wettelijke referenties*”. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben: Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

In artikel 10, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet worden een aantal bijkomende voorwaarden vermeld:

“§ 2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §

5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt. (...)"

In de beslissingen wordt ook verwezen naar de bestaansmiddelenvereiste en het richtbedrag waaraan deze krachtens artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet zouden moeten voldoen:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

2.8. In de bestreden beslissingen, waarbij het visum 'type D (gezinshereniging)' wordt geweigerd, wordt de historiek van het dossier geschetst en wordt verwezen naar het vernietigingsarrest van de Raad van 7 januari 2015 (zie punt 1.3.). Vervolgens wordt gewezen op de noodzaak om een nieuwe beslissing te nemen, rekening houdend met de actuele toestand, waarbij op basis van de gegevens uit de Dolsis-databank werd vastgesteld dat de tewerkstelling van de referentiepersoon op 20 maart 2015 ten einde liep. De gemachtigde van de staatssecretaris leidt hieruit af dat de referentiepersoon thans naar alle waarschijnlijkheid een werkloosheidsuitkering ontvangt, die enkel in aanmerking kan worden wanneer er bewijzen voorliggen dat de laatstgenoemde actief werk zoekt wat te dezen niet het geval is. Derhalve stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat er geen bijkomende bewijzen werden voorgelegd inzake actuele bestaansmiddelen, waardoor het visum 'type D (gezinshereniging)' wordt geweigerd. Bijkomend wordt overwogen dat ingevolge een advies van het Parket van Brugge, naar aanleiding van een onderzoek naar de geldigheid van het huwelijk, bij een volgende visumaanvraag een interview met eerste verzoekster zou moeten worden afgenomen.

2.9. In hun eerste middel maken verzoeksters melding van de hoorplicht. Krachtens de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, kan tegen niemand een ernstige maatregel worden genomen die gesteund is op het gedrag van de betrokkene en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt daarover op een nuttige wijze ter kennis te brengen van het bestuur (RvS 19 februari 2015, nr. 230.249). De beslissingen, waarbij visa worden geweigerd, kunnen echter onmogelijk worden beschouwd als 'een ernstige maatregel die gesteund is op het gedrag van de betrokkene', zoals bedoeld in de definitie van de hoorplicht.

2.10. Verzoeksters verwijzen in hun eerste middel naar het vernietigingsarrest van de Raad van 5 januari 2015 (zie punt 1.3.). In wezen komt hun kritiek erop neer dat in de beslissingen wordt gesteld dat de

referentiepersoon thans werkloosheidsvergoedingen ontvangt en er geen bewijzen voorliggen dat hij actief werk zoekt, terwijl hem na de vernietiging nooit bijkomende bewijzen werden gevraagd, hetgeen volgens verzoeksters een onzorgvuldigheid uitmaakt in hoofde van het bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt echter niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.11. De Raad stelt vast dat er geen sprake is van een onjuiste interpretatie van het vernietigingsarrest van 5 januari 2015, zoals verzoeksters willen doen geloven. Met de retroactieve werking van een vernietigingsarrest wordt de juridische fictie bedoeld dat de vernietigde beslissing geacht moet worden volledig, en dus retroactief, ongedaan te zijn gemaakt. In het rechtsverkeer zal aldus moeten worden gehandeld alsof die vernietigde beslissing nooit genomen is. Een vernietigingsarrest brengt aldus de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden ("*status quo ante*") (RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489). Toegepast in onderhavige zaak betekent dit dat na het vernietigingsarrest van 5 januari 2015 (zie punt 1.3.) de visumaanvraag van verzoeksters van 10 december 2013 (zie punt 1.2.) opnieuw hangende is en zij dus conform artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet het bewijs moeten leveren dat de referentiepersoon beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet. Het vernietigingsarrest heeft geen omkering van de bewijslast tot gevolg, waardoor het bestuur geen onzorgvuldigheid kan worden verweten omdat zij geen bijkomende informatie hebben opgevraagd bij verzoeksters of bij de referentiepersoon.

2.12. In weerwil van de beweringen van verzoeksters wordt in de beslissingen nergens overwogen dat werkloosheidsuitkeringen *überhaupt* onvoldoende zouden zijn voor gezinshereniging, maar wordt enkel vastgesteld dat er geen bijkomende bewijzen werden voorgelegd waaruit de actuele bestaansmiddelen zouden blijken waarover de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen zou beschikken. Uit de gegevens van de Dolsis-databank leidt de gemachtigde van de staatssecretaris af dat de referentiepersoon thans naar alle waarschijnlijkheid een werkloosheidsuitkering ontvangt, die enkel in aanmerking kan worden genomen wanneer er bewijzen voorliggen dat de betrokkene actief werk zoekt. Verzoeksters tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van zijn pertinente vaststellingen de visumaanvraag te weigeren of dat hierbij het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Ten overvloede stipt de Raad trouwens aan dat nergens uit het administratief dossier, noch uit de bijlagen bij het verzoekschrift, kan worden afgeleid over welke bestaansmiddelen, die in het kader van de gezinshereniging in aanmerking kunnen worden genomen, de referentiepersoon thans zou beschikken, zodat de vraag rijst welk belang verzoeksters kunnen doen gelden bij hun kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen en bij hun betoog dat geen behoefteanalyse zou zijn doorgevoerd. Indien geen bewijs voorligt van bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen, bestaat er voor de gemachtigde van de staatssecretaris immers geen verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse (cf. RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).

2.13. Waar verzoeksters voorts de overweging uit de beslissingen viseren dat omwille van het advies van het Parket van Brugge bij een volgende visumaanvraag een interview van eerste verzoekster dient te worden afgenomen, stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat zij kritiek leveren op een overtollig motief waarvan het eventueel gegrond bevinden niet tot de nietigverklaring van de bestreden besluiten kan leiden (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211.458). Uit de beslissingen blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoeksters wel degelijk als familielid van de referentiepersoon beschouwt in de zin van artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, zodat de bewuste passage, die wellicht louter te hunner informatie werd ingevoegd, geen invloed heeft gehad op de uiteindelijke strekking van de beslissing.

2.14. Voor zover verzoeksters zich afvragen of de gemachtigde van de staatssecretaris wel een bestaansmiddelenvereiste kan stellen indien de referentiepersoon een erkende vluchteling is, verwijst de Raad naar het hierboven geciteerde artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet. Uit deze

wetsbepaling blijkt dat de vrijstelling van de bestaansmiddelenvereiste enkel geldt indien de aanvraag *“werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt”*. In casu werd de referentiepersoon reeds op 15 september 2010 als vluchteling erkend (zie punt 1.1.) en dateert de visumaanvraag slechts van 10 december 2013, waardoor de termijn van één jaar reeds geruime tijd verlopen is en wel degelijk aan de bestaansmiddelenvereiste moet worden voldaan. Ook waar verzoeksters argumenteren dat de bestaansmiddelenvereiste niet zou gelden voor tweede verzoekster, aangezien zij op het ogenblik van de aanvraag van het gezinsherenigingsvisum minderjarig was, kunnen zij niet worden bijgetreden. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht aanvoert, geldt de vrijstelling op grond van artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet alleen *“indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje”*, dus wanneer de referentiepersoon zich enkel zou laten vervoegen door kinderen die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt en die alleenstaand zijn, hetgeen hier niet het geval is aangezien verzoeksters, respectievelijk de echtgenote en het kind van de referentiepersoon, de aanvraag gezamenlijk hebben ingediend.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. De beslissingen zijn bijgevolg niet behept met een motiveringsgebrek of een schending van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeksters maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan waardoor geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden weerhouden. Tenslotte tonen verzoeksters niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris rechtmatige verwachtingen in hoofde van verzoeksters niet zou hebben gehonoreerd waardoor hij het vertrouwensbeginsel met de voeten zou hebben getreden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.16. In een tweede middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeksters formuleren hun grief als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé/leven, zijn gezinsleven, zijn huis.

Verwerende partij heeft dus geen behoefteanalyse gedaan zoals vereist door de wet minstens heeft ZIJ geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Verwerende partij motiveert verder ook in de bestreden beslissingen dat het parket van Brugge geadviseerd heeft om geen rechtgevolgen te verlenen aan het huwelijk.

Dit advies, die niet bekend is aan verzoeksters, is niet bindend en verwerende partij vermeldt in de beslissing niet expliciet of zij al dan niet het huwelijk aanvaard.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat verwerende partij de erkenning van het huwelijk niet neen geweigerd.

Het huwelijk is wel aanvaard door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Mevr. S. en dhr. S. zijn al jaren getrouwd en hebben ze meerdere kinderen, zodat het de vraag is waarom er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk? Mevr. S. werd ook nooit verhoord door de ambassade, zodat het ter sprake brengen van een eventueel onderzoek niet ernstig is. De al dan niet erkenning van het huwelijk heeft sowieso geen invloed op 2de verzoekster die het kind is van de heer A.

De inkomensvereisten die de wet stelt gelden eveneens niet wanneer de aanvraag wordt gedaan voor minderjarige kinderen.

Tweede verzoekster was ten tijde van de aanvraag minderjarig, zodat haar vader geen regelmatige en stabiele inkomsten moest aantonen om zich te herenigen met zijn dochter.

Tot slot stelt zich de vraag of verwerende partij überhaupt bestaansmiddelenvereisten kan stellen voor een erkend vluchteling.

De heer A. S. is erkend vluchteling en dienen er soepele regels voor hem toegepast te worden.

Het middel is gegrond.

B.2. Tweede middel: I Schending van artikel 8 EVRM;

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de anderen " Goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8 1° EVRM In 2° J ? W? voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen A.P.M. 1999 (samenvatting), 128; R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001)- A P M 1QQQ /eQmAnwAUIMM\ A no. ' "

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeksters de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de veTMrs vormt een inmenging in hun privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van dhr. A. S. en onevenredige schade zou toebrengen aan hun gezinsleven.

nr' 79-295» 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -■ T Vreemd. 1998, 329; ' "

Omdat de heer A. S. erkend vluchteling is in België heeft hij niet h»t recht noch de mogelijkheid zich in Turkije te vestigen met zijn gezin!"

2.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.18. Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

2.19. Verzoeksters beroepen zich op een recht op gezinsleven met respectievelijk hun echtgenoot/vader waardoor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden vermoed.

2.20. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om een antwoord te kunnen bieden op deze vraag dient te worden onderzocht of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zoals verzoeksters nochtans in hun middel lijken te willen aanvoeren. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of

familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

2.21. In onderhavig geval gaat het duidelijk om een eerste toelating aangezien de bestreden beslissingen een antwoord inhouden op verzoeksters visumaanvraag. Bijgevolg is er in beginsel geen sprake van een inmenging en dient aan de hand van een belangenafweging te worden nagegaan of er in hoofde van het bestuur een positieve verplichting bestaat om het herstel van de gezinsbanden van verzoeksters te bevorderen. In tegenstelling tot wat verzoeksters beweren, ligt de bedoeling van de verwerende partij er niet in de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. In de beslissingen werd immers vastgesteld dat de referentiepersoon niet voldeed aan de vereisten inzake bestaansmiddelen. Het belang van de overheid bestaat er dan ook in de overheidsfinanciën te vrijwaren door het recht op gezinshereniging aan bepaalde voorwaarden te koppelen. In hun middel zetten verzoekers niet duidelijk uiteen welke concrete belangen geschaad dreigen te worden. Aangezien verzoeksters ondertussen reeds gedurende meer dan 5 jaar gescheiden leven van de referentiepersoon, lijkt er in hoofde van de overheid thans geen positieve verplichting te bestaan om *in casu* de gezinsbanden te herstellen. De Raad merkt bovendien op dat de scheiding van verzoeksters met de referentiepersoon allermindst definitief hoeft te zijn omdat zij desgevallend een nieuwe aanvraag voor een verblijfsrecht of een verblijfsmachtiging kunnen indienen bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland indien de referentiepersoon wel aan de bestaansmiddelenvereisten zou voldoen.

2.22. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.
OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN